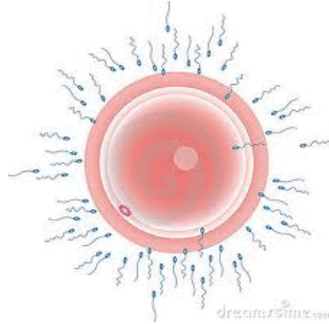

Vrede met het bestaan

Het bestaan van een mens lijkt geheel aan het toeval toegeschreven te kunnen worden. Als bijvoorbeeld op het beslissende moment van onze conceptie, uit de vele miljoenen aanwezige zaadcellen, een andere zaadcel de klaarliggende eicel was binnengedrongen, was er een totaal andere persoon tot leven gewekt. Alleen al door er te zijn is een mens uniek, eenmalig en nooit meer identiek te verwekken. Dit feit alleen al maakt het bestaan van ieder mens bijzonder. Maar niet iedereen is van dat besef doortrokken.

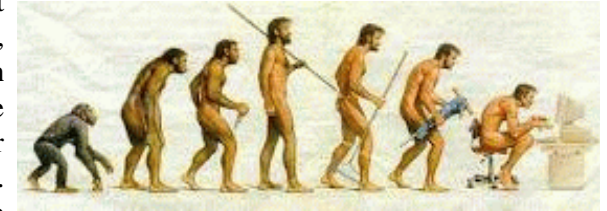
Uit de hand van de Almacht

Volgens het Verbondsboek lijkt er een onderscheid gemaakt te worden tussen mens en dier. Althans, er wordt vermeld dat de mens werd vorm gegeven door de hand van de Meester zelf. Hij 'boetseerde' de vorm van de mens uit stof van de aarde en maakte hem tot een levend wezen door hem de levensgeest in te blazen die hem doet ademen. (SB 7, 8, 11) Waarom deze zaken apart worden vermeld moet van betekenis zijn. Want dieren hebben namelijk ook een 'vorm' naar het voornemen van de Almacht, en ook dieren zijn ademende, levende wezens. Maar dieren werden volgens de beschrijving echter tot leven 'bevolen' terwijl de mens met de 'hand' van de Almacht werd geformeerd.

Ogenblikkelijk wordt nu de fantasie geprikkeld. En inderdaad, door de loop der eeuwen is de fantasie van de mens met deze gegevens aan de loop gegaan. Dit heeft geleid tot theorieën over leven en dood die zeer bevredigend kunnen zijn voor mensen die het allemaal willen geloven, maar waarvoor geen enkel bewijs van zekerheid kan worden geleverd.

Onderscheid tussen mens en dier?

Een nuchtere vraag die zich voordoet is: Wat is het onderscheid tussen een mens en een dier? Het antwoord op die vraag kan vanuit verschillende invalshoeken worden benaderd. Als het om geboren worden en sterven gaat is er geen duidelijk biologisch verschil tussen een dier of een mens. De manier waarop dieren en mensen worden verwekt volgt eenzelfde patroon, terwijl sterven gewoon het einde van het leven voor beide betekent.

Tussen de geboorte en het sterven speelt zich het leven af. Mensen nemen aan dat als dieren sterven het dan voor de dieren definitief is afgelopen. Voor zichzelf wenst de mens echter graag een wat rooskleuriger bestemming dan gewoon dood te gaan en voor altijd op te houden te bestaan. Vandaar ook dat er veelvuldig wordt gefilosofeerd over een leven na de dood. Veel mensen beelden zich zulk een fabelachtig aantrekkelijk leven in na de dood, dat voor hen het huidige bestaan alle glans verliest. Erger noch, mensen worden bewust misleid met een voorgespiegeld eeuwig leven in glorie en heerlijkheid na de dood, zodat zij in het huidige bestaan kunnen worden uitgebuit en zoet gehouden met de belofte van een fabelachtige beloning die hun ten deel zal vallen na een geduldig gedragen armzalig bestaan in dit leven.

De roeping van de mens

Toch is er wel degelijk sprake van een verschil tussen mens en dier. Het is zelfs een zeer groot verschil. Het Verbondsboek geeft ons zonder omhaal van woorden duidelijk te verstaan waarom de Almacht de mens, zowel man als vrouw, heeft vorm gegeven en tot leven gewekt. De Almacht maakte de mens om leiding te geven aan de wereld. Met andere woorden: de prioriteit van het bestaan van de mens ligt bij zijn aardse bestaan. Dit bestaan is zijn bestemming, daar ook ligt zijn verantwoordelijkheid. Vanuit het Verbondsboek bezien kan daarover geen twijfel bestaan. Het zou dan ook dwaas zijn om de bestemming van de mens buiten dit aardse bestaan te projecteren in

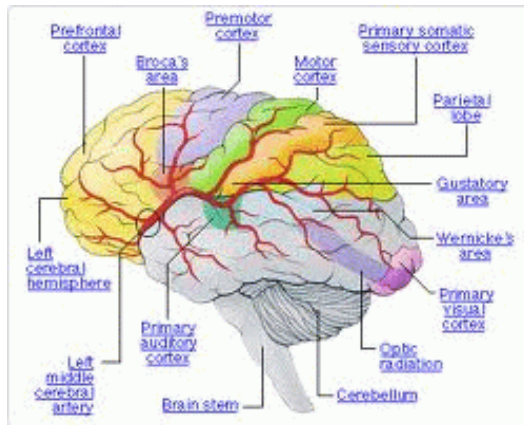
een niet voor te stellen of te bewijzen onstoffelijke hemelse situatie in een hiernamaals.

Lichaam en geest zijn één

Maar, zullen sommigen tegenwerpen, de mens is niet alleen een fysiek maar ook een zedelijk bewust en sociaal wezen. Vaststaat dat de mens alleen lichamelijk levensvatbaar is. Met andere woorden: de mens bestaat middels zijn uit het ‘stof der aarde’ geformeerde lichaam. Toch ervaart de mens niet alleen een stoffelijke wereld. Hij wordt er voortdurend bij bepaald dat hij zijn lichamelijk bestaan inhoud en richting geeft middels geestelijke inspiratie. De geest, wat dat ook moge zijn, stuurt het lichamelijk handelen aan. Vanzelfsprekend ligt het voor de hand het geestelijke aspect te lokaliseren in de hersenen, het zenuwcentrum van het lichaam. Populair gezegd zou het dus allemaal tussen de oren zitten.

Grof gezegd kent het indrukwekkende zenuwcentrum verschillende functies. Via het zenuwstelsel kunnen ‘wilsbeschikkingen’ lichamelijk worden uitgevoerd. Bijvoorbeeld de manier waarop de mens willens en wetens functioneert. Daarnaast is het zenuwstelsel voor een groot deel autonoom (zelfstandig), aangeduid als het vegetatieve zenuwstelsel. Dat stelsel regelt de stofwisseling, de ademhaling en allerlei lichamelijke werkingen die schijnbaar als vanzelfsprekend plaatsvinden.

Het interessantste aspect van het zenuwstelsel is het waarnemingsvermogen en het denkvermogen. Hier beleeft de mens het leven. Tijdens zijn leven slaat de mens een onvoorstelbare hoeveelheid informatie op. Vanuit die informatie kan hij verbanden leggen, het zogenoemde denken, tussen allerlei verschillende waarnemingen,

waaruit weer nieuwe conclusies kunnen worden getrokken, die vervolgens ook weer worden opgeslagen in het geheugen. Het geheugen echter lijkt weer verschillende niveaus te kennen.

De mens is zijn brein

Waar de mens in zijn dagelijks bestaan veel mee te maken heeft, daarvoor lijken de gegevens, die hij uit zijn geheugen nodig heeft, zeer bewust aanwezig. Maar van de tienduizenden indrukken die een mens dagelijks opdoet verdwijnt veel in de diepste diepten van zijn geest. Die gegevens liggen veilig opgeslagen onder het bewustzijnsniveau dat nuttige diensten bewijst voor alle dag. Dit ‘onderbewustzijn’ speelt echter een veel grotere rol in het leven dan mensen zich realiseren. Het registreert bijvoorbeeld heel nauwkeurig afwijkingen in de lichamelijke functies. Als we het onderbewustzijn zouden kunnen bevragen dan zou het ons precies kunnen vertellen wat er bijvoorbeeld aan het lichamelijk functioneren mankeert. Het onderbewustzijn ondersteunt de mens ook in zijn dagelijks handelen en doet hem dingen en zaken aanvoelen buiten het directe waarnemingsvermogen om. We noemen dat intuïtie. Het onderbewustzijn doet ons echter ook dromen en visioenen ervaren waarbij het geheel zelfstandig de merkwaardigste verbanden legt tussen allerlei waarnemingen die de mens in zijn geheugen heeft opgeslagen.

Het onderscheid tussen droom of visioen met de werkelijkheid is soms moeilijk te maken, omdat we die ervaren als werkelijkheid. Zelfs in wakkere staat kunnen we dingen zien en horen die anderen die met ons zijn niet waarnemen, maar die desalniettemin op dat moment worden ervaren als werkelijkheid.

Veel spirituele ervaringen waarvan mensen denken dat die van buiten henzelf komen, komen echter op uit het eigen onderbewustzijn. Ook het ‘geloof’ kan de mens parten spelen. De mens kan allerlei gruwelijke verhalen over demonen maar

ook zoete verhalen over hemelse wezens opslaan in zijn brein. Wie zijn geest voortdurend en nadrukkelijk blijft belasten met dit soort ‘informatie’, kan zover komen dat hij ‘verschijningen’ van demonen en engelen beleeft die hij ervaart als werkelijkheid.

Een collectief onderbewustzijn

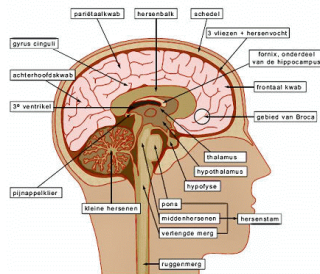
Een ander aspect van het onderbewustzijn lijkt de mogelijkheid tot communicatie met het onderbewustzijn van anderen. Hoe kunnen we anders aanvoelen wat andere mensen denken of van plan zijn. Op zijn minst zou dit verschijnsel kunnen worden verklaard doordat de lichaamstaal van een ander onbewust wordt waargenomen. Die waarneming kan vervolgens in het eigen onderbewustzijn een reactie oproepen die ons weer in ons eigen bewustzijn iets ‘intuïtief’ doet aanvoelen. En daaruit trekken we dan weer heel bewust een conclusie. Op deze wijze zou er dus indirecte en onbewuste communicatie kunnen plaatsvinden tussen mensen onderling.

Maar stel dat onze hersenen in staat zijn om de zwakke elektromagnetische krachtenvelden, die optreden in de hersenen van anderen, te detecteren en op te slaan. Dan ontstaat er een onvoorstelbaar omvangrijk collectief onderbewustzijn, een supervermogen aan informatie waaruit de mens zou kunnen putten.

Communicatie met de Almacht

Vervolgens kan men zich afvragen of het dan ook mogelijk is om middels de geest te communiceren met de Almacht? Het Verbondsboek geeft hierop een ondubbelzinnig bevestigend antwoord. Maar zelfs dan blijft desondanks ons eigen ‘geestelijk’ bestaan beperkt tot ons eigen fysieke brein. Dat leidt tot de ontmoedigende constatering: Vergaat met het sterven van het lichaam ook de geest van de mens? Het antwoord

hierop is een ondubbelzinnig ja, want lichaam en geest zijn één. Het Verbondsboek laat hierover geen enkele twijfel bestaan: ‘Uit stof besta je en tot stof verga je’ (SB16).

Mensen kunnen zich slechts troosten met de gedachte dat zij hun genen kunnen doorgeven aan het nageslacht en hopen dat de herinnering aan hen wellicht blijft voortleven.

Er is echter een dimensie aan ons bestaan die niet onvermeld mag blijven. Onze Almacht houdt zich namelijk niet verre van ons, hij is onze Verbondspartner. Hij gaat dagelijks met ons om en is bekend met de diepste krochten van onze geest. Zoals wijzelf mensen leren kennen tijdens ons leven die blijvend aanwezig zijn in onze geest, zo kan het niet anders dat wij blijvend geborgen zijn in de geest van onze Almacht. Wij staan als het ware voor altijd geregistreerd in het ‘geheugen’ van de Almacht. Dat maakt dat ons leven niet tevergeefs kan zijn geweest maar deel uitmaakt van zijn bestuur. Wij, die ons inzetten voor de verwezenlijking van het ideaal van de Almacht voor de mensheid, zullen dus voor altijd voortleven in zijn ‘herinnering’ en geborgen zijn in zijn Geest. Dat onze ‘geest’ tot in zijn diepste diepten gekend is door onze Almacht en in feite blijvend verbonden is aan zijn wezen, is reden vrede te hebben met het bestaan.

Nico Kooren.

